

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Z. E.**, zastoupena Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2017, č. j. 30 A 39/2016 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení
- III.** Žalobkyni **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Čechovského, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně podala k Ministerstvu vnitra žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě dle § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 20. 7. 2015, č. j. OAM-11437-11/DP-2015 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“) bylo vysloveno, že „*se platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb., neprodlužuje, neboť byla zjištěna závažná překážka pobytu cizince na území.*“

[3] Žalobkyně napadla prvoinstanční rozhodnutí odvoláním. Žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 1. 2016 č. j. MV-153056-5/SO-2015, změnila výrok napadeného rozhodnutí tak,

že se „platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje.“

II.

[4] Rozhodnutí o odvolání napadla žalobkyně správní žalobou, o které rozhodl krajský soud shora označeným rozsudkem. Krajský soud v odůvodnění rozsudku vyslovil souhlas se závěry žalované, že byly splněny podmínky pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. I podle krajského soudu obsah správního spisu podporuje závěr, že stěžovatelka neplnila účel pobytu. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaná nemohla změnit důvod zamítnutí žádosti. Podle krajského soudu žalovaná mohla překvalifikovat důvod pro zamítnutí žádosti, přičemž z důvodu, že vycházela z totožného spisového materiálu a ze stejných skutkových zjištění jako správní orgán I. stupně, nemohla být žalobkyni způsobena újma spočívající v nemožnosti se proti takovému rozhodnutí odvolat. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku týkající se absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Krajský soud odkázal na judikaturu správních soudů a na rozdíl mezi § 37 odst. 1 a § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. První odstavec předmětného ustanovení obsahuje výčet situací, kdy zákonodárce přiměřenost dopadů rozhodnutí již dopředu posoudil a upřednostnil veřejný zájem, proto posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí není nutné. Naproti tomu v případě postupu podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zákon ukládá správnímu orgánu povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

III.

[5] Proti rekapitulovanému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Krajskému soudu primárně vytkla, že se nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a pouze převzal argumentaci správních orgánů. Stěžovatelka dále zpochybnila závěry krajského soudu a správních orgánů stran nemožnosti vyhovět žádosti o prodloužení pobytu. Podle stěžovatelky bylo prokázáno, že společnost, v níž je jednatelkou, byla v předmětném období funkční a připravovala se na budoucí podnikatelské aktivity. Správní orgány se nezabývaly faktickým výkonem funkce jednatelky, ale pouze kritizovaly firemní politiku společnosti. Správní orgány zde nejsou od toho, aby posuzovaly, zda je společnost dobře vedena. Správní orgány tedy posuzovaly otázku, která nespadá do jejich působnosti. Stěžovatelka rovněž vytýkala krajskému soudu, jak se vypořádal s námitkou poukazující na rozpory mezi oběma správními rozhodnutími. Správní orgány postavily nevyhovění žádosti na rozdílných důvodech. Poukázala i na rozpory v rozhodnutí žalované. Konečně krajskému soudu vytkla, jak se vypořádal s žalobní námitkou poukazující na nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Navrhla zrušení rozsudku krajského soudu. Požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu. Neshledala důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

[10] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“. Výše uvedené požadavky dopadají i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně a srozumitelně vypořádat námitky účastníků řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jak rozhodnutí správních orgánů, tak i rozsudek krajského soudu odpovídají požadavkům přezkoumatelného správního a soudního rozhodnutí formulovaným v citované judikatuře Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry soudu nesouhlasí a nepovažuje je za správné, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku, resp. předcházejících správních rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Vadou rozsudku vyvolávající nutnost jeho zrušení není ani to, že krajský soud vyšel z argumentace správních orgánů. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí může krajský soud odkazovat právě na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

[13] V dalším stížním bodě stěžovatelka zpochybňovala závěry žalované a krajského soudu stran neplnění účelu pobytu ze strany stěžovatelky. Podle stěžovatelky bylo prokázáno, že společnost, v níž je jednatelkou, byla v předmětném období funkční a připravovala se na budoucí podnikatelské aktivity. Správní orgány se nezabývaly faktickým výkonem funkce jednatelky, ale pouze kritizovaly firemní politiku společnosti, to však nespadá do jejich kompetence.

[14] Podle názoru Nejvyššího správního soudu zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud cizinec nenaplní na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit. V případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, je třeba plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, rozumět faktické a nikoliv formální vykonávání podnikatelské činnosti. Pro podporu těchto závěrů srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 - 35, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014 - 46 atp. Např. v posledně citovaném rozsudku zdejší soud uvedl, že *„Již krajský soud správně poukázal na to, že cizinec musí plnit účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu. Smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přiblížit k tomu, zda cizinec, který získal povolení k pobytu k určitému účelu, tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplní účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět. (...) V případě, kdy povolení k pobytu bylo uděleno za účelem podnikání [podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku (viz § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, účinného v rozhodné době)], je plněním účelu, pro který bylo povolení k pobytu uděleno, třeba rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; účel pobytu není doložen jen tím, že je cizinec zapsán v obchodním rejstříku. Jinak by došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by postrádal smysl. (...) Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel neprokázal a nebylo to ani jinak zjištěno ve správním či v soudním řízení, že skutečně plnil účel uděleného povolení k pobytu, a sice že fakticky vykonával činnost jednatele společnosti a plnil tak podnikatelský účel svého pobytu na území České republiky. (...) Stěžovatel kupříkladu nerozvedl, jaké konkrétní výsledky přinesla jeho podnikatelská činnost (resp. činnost společnosti) a jak se projevila v ekonomických výsledcích společnosti. Z rozvah založených ve správním spisu totiž plyne, že společnost v rozhodném období nevykázala žádný zisk a nebylo ani zjištěno, že by měla nějaké výdaje.“*

[15] Výše uvedené závěry přebírá i recentní judikatura, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017 - 29, ve kterém se zdejší soud zabýval téměř identickou skutkovou situací. Mj. uvedl, že *„žalobce se svou manželkou založil společnost, která se následně stala vlastníkem bytu, který si žalobce se svou manželkou od společnosti pronajali, aby zde mohli uspokojovat své bytové potřeby. Prostřednictvím této společnosti vykonávali činnost, která prakticky spočívala pouze v běžné správě jediné nemovitosti, kterou si sami od společnosti pronajímali. (...) [S]polečnost, jejímž jednatelem je stěžovatel, od svého založení nevykazuje činnost směřující k dosažení zisku. Sám stěžovatel*

pokračování

ve správním řízení nijak nerozvedl, jaké konkrétní výsledky přinesla jeho podnikatelská činnost (resp. činnost společnosti) a jak se projevila v ekonomických výsledcích společnosti. Vyjma jediné nemovitosti sloužící ubytování stěžovatele nevlastní společnost ani žádný majetek. Manželka stěžovatele v řízení sice uvedla, že společnost plánuje koupit dalších nemovitostí, avšak toto tvrzení nijak nekonkretizovala a ničím nepodložila. (...) Smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování v účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přiblížit k tomu, zda cizinec, který získal povolení k pobytu k určitému účelu, tento jím deklarovaný účel náležitě využívá. Pokud cizinec nenaplnuje účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu na území České republiky, je na místě jeho žádosti o prodloužení pobytu nevyhovět. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, který lze aplikovat i v nyní posuzované věci, dovodil, že v případě, kdy povolení k pobytu bylo uděleno za účelem podnikání [podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku (viz § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, účinného v rozhodné době)], je plněním účelu, pro který bylo povolení k pobytu uděleno, třeba rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; účel pobytu není doložen jen tím, že je cizinec zapsán v obchodním rejstříku. Jinak by došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona a § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pokračování by postrádal smysl. Aby mohl správní orgán dospět k závěru, že cizinec plní účel, pro který mu byl povolen pobyt, musela by být podnikatelská činnost v předmětném období alespoň převážně vykonávána. Stěžovatel neprokázal, a nebylo to ani jinak zjištěno ve správním či v soudním řízení, že skutečně plnil podnikatelský účel uděleného povolení k pobytu na území České republiky, tedy že fakticky vykonává činnost jednatele společnosti. Bylo prokázáno toliko to, že stěžovatelem a jeho manželkou založená společnost vlastní jedinou nemovitost, kterou si manželé od své společnosti pronajímají a při pobytu v České republice v ní bydlí. (...) Jednatel společnosti je pouze formálně. (...) Správní orgány na základě svých zjištění zcela správně uzavřely, že stěžovatel neplní účel, ke kterému mu byl pobyt na území České republiky umožněn, a jeho žádost o povolení prodloužení tohoto pobytu zamítly.“

[16] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od výše uvedené judikatury odchýlit a v plném rozsahu ji přebírá i pro nyní posuzovaný případ.

[17] Jak správně uvedla žalovaná v rozhodnutí, stěžovatelka sice byla zapsána v obchodním rejstříku jako společník a statutární orgán společnosti X (dále též „společnost“), k faktickému výkonu podnikatelské činnosti však v rozhodném období nedocházelo. Z výpovědi samotné stěžovatelky vyplynulo, že společnost pouze postavila v České republice bytový dům (v letech 2008 až 2012) a byty následně rozprodala. Jeden byt si koupila dcera stěžovatelky, druhý byt si koupil příbuzný stěžovatelky, třetí byt (ve kterém bydlí stěžovatelka) zůstal v majetku společnosti, která v něm má i sídlo. Z výpovědi stěžovatelky dále vyplynulo, že o veškeré věci ve společnosti se stará dcera stěžovatelky; stěžovatelka neznala ani přesný obrat společnosti ani další věci týkající se chodu společnosti. Stěžovatelka přitom nesdělila skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovozovat, že z pozice jednatelky společnosti činí právní jednání jménem této společnosti, je účastna obchodních jednání, vyjednává obchodní transakce či jakoukoliv jinou formou naplňuje předmět činnosti v právnické osobě a plní povinnosti jednatelky společnosti. Ani z dalších podkladů založených ve správním spisu nebylo možno dovodit, že by se jednalo o faktický výkon podnikatelské činnosti.

[18] S ohledem na obsah správního spisu souhlasí zdejší soud se žalovanou a krajským soudem, že nebyl dán důvod k prodloužení pobytu, neboť stěžovatelka neplnila účel pobytu, pro který jí bylo uděleno povolení k pobytu. Stěžovatelka vykonávala podnikatelskou činnost pouze formálně a nikoliv fakticky, jak to má na mysli shora citovaná judikatura.

[19] Stěžovatelka přitom výše uvedená skutková zjištění ani nezpochybňovala. Správním orgánům v kasační stížnosti vytýkala, že se zabývaly tím, jakou činnost předmětná společnost vykonává, resp. firemní politikou společnosti. Mají-li však správní orgány posuzovat, zda je plněn

účel pobytu, resp. zda je fakticky vykonávána podnikatelská činnost na území České republiky, musí se zabývat i okolnostmi výkonu této činnosti. Nejvyšší správní soud proto není názoru, že by se správní orgány zabývaly otázkami, které neměly pro danou věc relevanci. Pokud pak stěžovatelka uváděla, že se společnost připravovala na budoucí podnikatelské aktivity, konstatuje zdejší soud, že tyto stěžovatelka nikterak nedoložila. Pouze obecně tvrdila, že hodlá prodat dům v Moskvě a utržené peníze investovat.

[20] Stěžovatelka dále vytýkala krajskému soudu, jakým způsobem vyhodnotil žalobní námitku poukazující na rozpory mezi oběma správními rozhodnutími. Správní orgán I. stupně postavil rozhodnutí primárně na existenci jiné závažné překážky [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], žalovaná pak na neplnění účelu povolení k pobytu [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Již z tohoto důvodu měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit.

[21] Nejvyšší správní soud se s posouzením předmětné námitky ze strany krajského soudu ztotožňuje. Krajský soud řádně zdůvodnil, z jakého důvodu mohla žalovaná provést změnu právní kvalifikace a nemusela bez dalšího zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Mj. krajský soud uvedl, že žalovaná při překvalifikování důvodu pro nevyhovění žádosti vycházela z totožného spisového materiálu a za stejných skutkových zjištění jako správní orgán I. stupně. Takovým postupem nemohla být stěžovatelce způsobena újma spočívající v nemožnosti se proti takovému rozhodnutí odvolat. Správní řízení totiž tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí a v zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem I. stupně, resp. překvalifikoval důvod, pro který nemohlo být žádosti vyhověno. S těmito závěry krajského soudu zdejší soud plně souhlasí. Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, a rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66, všechny dostupné na www.nssoud.cz) rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří jeden celek. Případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohou být napraveny druhostupňovým rozhodnutím. To platí v dané věci tím spíše, když odvolací orgán vycházel ze stejného spisového materiálu, resp. stejných skutkových zjištění jako správní orgán I. stupně. Jak nadto vyplývá z rozhodnutí žalované, ta k předmětné změně prvostupňového rozhodnutí přistoupila pod vlivem judikatury zdejšího soudu (srov. rozsudek např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 39). Nutno v souladu s aktuální judikaturou (rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017 - 29) doplnit i to, že „Ani námitka, že správní orgány měly zvolit postup dle § 37 odst. 2 písm. b), nikoliv dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, není opodstatněná. Předně je třeba vycházet z toho, že ať by žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel neplní účel, pro který bylo vízum uděleno [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], nebo že přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců], vždy by byl důsledek takového rozhodnutí shodný: v obou případech by stěžovateli nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu.“ Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani v tom, že by rozhodnutí žalované bylo vnitřně rozporné. Žalovaná jednoznačně a srozumitelně zdůvodnila, z jakého důvodu přistoupila ke změně prvostupňového rozhodnutí.

[22] Stěžovatelka konečně nesouhlasila s argumentací krajského soudu ve vztahu k žalobní námitce poukazující na nutnost posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

[23] Krajský soud v rozsudku uvedl, že při posuzování námitky týkající se absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky vyšel z rozdílu mezi § 37 odst. 1 a § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. První odstavec citovaného ustanovení obsahuje výčet situací, kdy zákonodárce přiměřenost dopadů rozhodnutí již dopředu posoudil a upřednostnil veřejný zájem, proto posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí není nutné.

pokračování

Naproti tomu v případě postupu podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ukládá zákon správnímu orgánu povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců by správní orgány postupovaly v případě, že by stěžovatelka většinu období pobytu plnila účel pobytu, ale od určitého okamžiku by jej plnit přestala. Takový případ však nenastal. Krajský soud uzavřel, že žalovaná nepochybila, když se přiměřeností dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatelky nezabývala.

[24] I s těmito závěry krajského soudu se zdejší soud ztotožňuje, neb mají oporu v právní úpravě (srov. odlišnosti mezi § 37 odst. 1 a § 37 odst. 2 in fine zákona o pobytu cizinců) a judikatuře správních soudů. Např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 - 47, „*Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v §174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlídnou při posuzování přiměřenosti. Ustanovení § 37 odst. 1 správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života.*“ Obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2016, 5 Azs 133/2016 - 38, podle něhož „*V nyní projednávané věci nebylo třeba zabývat se přiměřeností rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (blíže viz s. 7 a 8 napadeného rozsudku). Jak plyne z již uvedeného, správní orgány postupovaly správně, pokud aplikovaly § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci postupu podle uvedeného ustanovení se přiměřenost rozhodnutí neposuzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27).*“ Rovněž tak lze poukázat i na celou řadu obdobně vyznívajících rozsudků zdejšího soudu, např. ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017 - 29, ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 287/2015 - 33 atp.

[25] Krajský soud tedy nepochybil ani při posuzování námítky poukazující na absenci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Jeho závěry mají oporu v právní úpravě a judikatuře Nejvyššího správního soudu, od které neshledal zdejší soud v nyní projednávané věci důvod se odchýlit.

[26] Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] Nejvyšší správní soud nerozhodoval v řízení o kasační stížnosti o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších nezbytných procesních úkonech.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a žalované žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

[29] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle ust. § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 10. května 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu